

Hemingway es va instal·lar a Finca Vigía, a l'Havana, Cuba. La va comprar l'any 1939 quan va decidir romandre-hi definitivament.

Hemingway a la platja de València

Els nombrosos viatges de Hemingway i també els dels escriptors del nostre país, han facilitat l'encontre fortuït d'algun autor català. Aquest és el cas de Josep Lluís Seguí, que descriu la seva experiència amb el Papa Hemingway.

Guaita per quina banda, per la de la mort, ens trobem de nou la *generació perduda*, igual que el Ford 8 cilindres de Gertrude Stein, ara que fa un centenar d'anys que va nàixer un dels seus protagonistes, mentors, en certa manera inventors: Ernest Hemingway. Si no és que aquest fou també una invenció de la Stein, com ho va ser Alice B. Toklas o potser la mateixa Gertrude. Bé que per poc de temps, una vesprada,

i quasi per atzar, el de l'eufòria revolucionària i el desig literari, vaig coincidir amb Papa Hemingway en Finca Vigía (l'Havana) quan si bé havia llegit *El vell i la mar* i recordava la pel·lícula que mal interpretava Spencer Tracy. Cuba, en aquells temps, era per a mi *Patria o Muerte. Venceremos*. L'Havana em sedueix, a més de per la mateixa gent cubana, a causa i efecte dels *mojitos* de la Bodeguita del Medio i els daiquiris de La Floridi-

ta. El meu segon encontre amb Hemingway va ser anys més tard, bé que ja no el llegia gaire. En la Plaza de las Armas, on als llibreters de vell, embolicadors, havaners, guarristas, els vaig comprar dues joies de bibliòfil: *Hemingway en Cuba* i *Un corresponsal llamado Hemingway*, de les editorials Letras Cubanas i Arte y Literatura, ambdues de "Ciudad de La Habana, Cuba". De bibliòfil capritxós, de hemingwayà personal, que de

fet les seues novel·les mai no han sigut molt del meu gust, gustos a banda. No obstant això, és un dels tipus literaris que més admire, al costat, diguem-ne, de Henry Miller i Gustave Flaubert. I em fa la impressió que cada vegada sóc més Hemingway, en l'estil; el literari i en part el de la vida. Deu ser igual que amb el cinema. Hemingway mai no va escriure res per a la pantalla, però hi ha magnífiques adaptacions de les seues obres, i és l'escriptor que més influí tant en la forma de dialogar com en la narrativa cinematogràfica. Una altra qüestió és que el seu company de generació, no necessàriament amic, Faulkner, escriguera guions de gran precisió i qualitat, com un Hemingway qualsevol, si es pot ser qualsevol dient-se Faulkner o Hemingway. Imaginem Hemingway, Faulkner i Hawks, tots artífexs de molt del cinema no gens perdut d'una generació que et trobes rere cada bon film dels anys 40, emborratxant-se, de pesca –potser Faulkner s'haguera quedat al port–, pels bordells –potser que Hawks es quedara amb la seua encantadora esposa–, seguint xiques –en això Hawks era hàbil–, o escrivint guions; ací, Hemingway, s'hauria limitat a fer esborradures en les línies dels altres. Més encontres amb Papa Hemingway. En un hotel i restaurant de la platja de les Arenes, a València, després d'una bona paella de marisc, en una sesta d'amor etílic, vaig trobar al calaix d'una tauleta de nit, o potser me'l va malvendre un cambrer d'origen cubà, un manuscrit inèdit del vell que passà unes nits vora la mar Mediterrània. *Un conte inèdit de Hemingway*. En això em trobe, traduint-lo, o més aviat fent una versió lliure de les notes d'allò que bé podia ser un diari de bitàcola del caçador, pescador i amant (*lover*, ja m'entenen) que es passà una nit si més no en l'hotel que els dic. Va sopar paella, això és segur. Amb qui va dormir? Sospite que fou amb Marlene Dietrich, bé que ben bé pogué tractar-se d'Ava Gardner. Però els concisos apunts del presumptament impotent caçador, potser que en aquesta ocasió peix més que pescador de dones

Hemingway mai no va escriure res per a la pantalla i és l'escriptor que més influí tant en la forma de dialogar com en la narrativa cinematogràfica.

que fou Ernest, apunten més a l'anorèxica i ambigua Marlene que a la pintada com una fera de la pantalla, i de les habitacions d'hotel, Ava. En l'hotel La Pepica, Hemingway tingué, d'acord amb les meues notes, indicis i versió del tema, un encontre, no sabem fins a quin punt, quantitativament, amb dues dones. Una d'elles anava acompanyada de la seua secretària, per qui podia ser que estiguera més

interessada que pel grandàs del fusell prest. Si Marlene i Ernest es trobaren en l'hotel i passaren almenys una nit o van fer la sesta en el mateix lloc, qui sap si no seria un encontre perdut per a la literatura i de nou per al cinema. Abans del maleït 2 de juliol que, cada any, i en el 2001 en farà el que fa quaranta, es va fer botar el cervell, o el que li'n quedava, el millor escriptor de cinema que mai no va escriure una pel·lícula, podem trobar-nos amb fragments de sa vida, que no de la seua mort, en aquesta selva d'amors apassionats que és la València mediterrània. No res està perdut, menys encara la generació que donà més que va rebre, a banda de fama, premis Nobel o pasta de somnis i de Hollywood. Que amb alcohol i amb dones, o sense dones i sense alcohol, aquells homenots s'ho muntaven però no es van fer d'or. Gertrude Stein fins i tot.

Josep Lluís Seguí

Dalt, les ulleres, un dels elements característics de les imatges de Hemingway. A sota, "My Mojito in La Bodeguita. My Daiquiri in El Floridita", una asseveració que fa al·lusió als seus viatges a Cuba.

My mojito in La Bodeguita
My daiquiri in El Floridita
Ernest Hemingway